

Collserola

Un relat de: [Eric Martinez](#)

El soroll dels porcs senglars es barrejava amb els crits dels pares de l'Artús... Un nom poc encertat per un nen que fugia de casa sempre que els seus pares barallaven... Aquelles baralles interminables que havien condicionat la seva vida, i que sempre l'acompanyarien anés on anés... Però no... No era el moment de pensar en això... Havia sortit de casa, deixant als seus progenitors a punt de matar-se, i a la seva germana petita, per poder desconnectar, oxigenar el cap, i durant un petit període de temps, imaginar que era una altra persona...

L'Artús va caminar carrer avall, deixant rere seu l'altiva muntanya de Collserola, que donava ombra en una nit fosca... A mesura que avançava, més s'allunyava de la seva classe social, del seu patrimoni, del seu llinatge... Del seu estatus... De què servia? Si no era capaç de ser feliç.

-Donam tot el que tinguis o et faig un altre forat a la cara!

Va dir la veu que s'amagava a l'obscuritat, i que entre els reflexos dels fanals, deixava veure una mà subjectant una navalla.

-No tinc res, he sortit en camisó.

-M'estàs vacil·lant?!

La llum va deixar veure un rostre marcat de cicatrius... Als pòmuls, sobre les celles, als llavis... Però els seus ulls... Mostraven la innocència d'un tendre infant.

-Ets un marrec del barri ric, desembota tot el que tinguis!

-M'hauràs de prendre la vida, si vols emportar-te alguna cosa.

El jove delinqüent el va mirar sorprès... I el nen ric, li va dir romàntic.

-Encara que el cor... Ja me l'has robat.

El delinqüent va posar-li la navalla al coll... I amb un petó fugaç, els dos van reescriure un secret... Una història... De la que només l'ombra d'aquella muntanya que els i donava l'espatlla, hauria arribat a escoltar.